

Vægten paa fast Bopæl. Det, Vægten skulde lægges paa, er Hovedhjemstedet, saa vidt jeg kan se. Derfor vil jeg foreslaa, at man føjede en saadan Bestemmelse til i § 1 som følgende: „Havde de paagældende den 15. Juni 1920 tillige fast Bopæl udenfor de sønderjydske Landsdele, bliver Hovedhjemstedet afgørende ved Spørgsmaalet om, hvorvidt han erhverver dansk Indfødsret efter denne Paragraf“. I modsat Fald kan vi jo faa en Del tyske Grundbesiddere, som har et eller andet lille Slot liggende i Sønderjylland. Det er slet ikke dem, Lovforslaget skal tage Sigte paa.

Det andet Tvilsspørgsmaal, som jeg synes, § 1 giver Anledning til, er Spørgsmaalet om, hvorledes de er stillede, der, en Del Aar maaske, før 1. Oktober 1918, har boet i de sønderjydske Landsdele, men tilfældigvis ikke har boet der netop paa det Tidspunkt, men senere er tilflyttet igen. For at tydeliggøre Bestemmelsen synes jeg, at det vilde være rimeligt at give den en Tilføjelse, noget lignende som: „Tidligere Bopæl i Landsdelene kommer ikke i Betragtning, saafremt den sidste Tilflytning er sket efter 1. Oktober 1918“. Jeg anser det ganske vist for sandsynligt, at Administrationens Fortolkning af begge disse Tvilsspørgsmaal vil komme til samme Resultat som det, jeg her har foreslaaet, men jeg tror paa den anden Side, at det er det heldigste og ogsaa det sikreste straks ved Lovens Udarbejdelse at give den autentiske Fortolkning, altsaa træffe disse Bestemmelser i selve Loven.

Hvad dernæst Formaliteten angaar, har jeg ogsaa et Par Bemærkninger at gøre. Først med Hensyn til Systematikken. Jeg skal nu ikke lægge megen Vægt paa, at § 7 logisk set burde være § 1, 3die Stykke, og at § 6 burde være § 3, 3die Stykke, ganske i Lighed med § 1, 3die Stykke, nu. Men derimod er der forskellige sproglige Bemærkninger at gøre. Den første er, at Lovforslaget flere Gange taler om Ægtebørn og uægte Børn, og der er det ejendommelige, at Ægtebørn staves hveranden Gang paa een Maade og hveranden Gang paa en anden Maade. I § 2 staves det „ægte Børn“ i to Ord, hvilket for øvrigt er forladt af Sprogbrugen. I § 4 opdager man den rette Sprogbrug, men § 5 falder tilbage til ægte Børn i to Ord. Forholdet er nu det, at ved Hovedloven af 27. Maj 1908 om Ægtebørns Retsstilling kom man, saa vidt jeg ved da, fra alle Sider ind paa ikke at tale om „ægte“ og „uægte“ som Tillægsord til „Børn“,

men om Ægtebørn og de udenfor Ægte-skab fødte Børn. Som Følge deraf vilde det være meget kedeligt, om vi nu igen begyndte paa den gamle Sprogbrug. I det foreliggende Lovforslags § 5 bruges Udtrykket „uægte Børn“, som er helt og holdent afskaffet i dansk Ret ved Lov Nr. 130 af 27. Maj 1908, der overhovedet ikke bruger dette Udtryk, og det er heller ikke benyttet senere. Derfor synes jeg ogsaa, vi skulde rette det her. Vi skal ikke ind paa at tale om „uægte“ Børn, naar Lovsproget allerede i 1908 har strøget dette Begreb. Det er ogsaa meget nemt at ændre. Derhos forekommer det mig, at § 3 er formuleret i Overensstemmelse med den Kancellistil, som vi i øvrigt bestræber os for at forlade i Lovsproget. 1ste Punktum i § 3 giver Hovedpine for den, der ikke er meget fortrolig med at læse Lovsprog; og saa er tilmed Interpunktionen gal, idet Hovedvægten lægges paa „Optionserklæring under Forudsætning af“ i Stedet for „Indfødsret under Forudsætning af“. Men det er ogsaa let at rette, saaledes at det bliver formet paa et fornuftigt Dansk. Det samme gælder § 7.

Jeg skal ikke opholde mig længere ved disse Smaating, men jeg ser ikke rettere, end at vi skylder os selv som Lovgivere at pynte lidt paa Lovforslaget, før det forlader dette høje Ting. Om denne Proces bør foregaa i et Udvalg eller gennem Ændringsforslag stillede direkte her i Salen eller maaske af Indenrigsministeren, skal jeg vente med at udtale mig om, til jeg har hørt Ministerens Udtalelser om disse mulige Ændringer. Bortset herfra kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Behandling her i Tinget.

Godskesen: Som det allerede er fremhævet af de ærede foregaaende Talere, gaar det foreliggende Lovforslag ud paa at gennemføre §§ 112 og 113 i Fredstraktaten. Ved disse Bestemmelser kan der naturligvis ikke røres, og det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa de gennemføres i Lovforslaget, i det hele fortjener Bifald. Den ærede foregaaende Taler fremkom med forskellige Indvendinger, men det forekommer mig, at disse Indvendinger er af underordnet, til Dels formel Betydning, og jeg mener derfor, jeg kan overlade Diskussionen om disse Ting til det ærede Medlem og den højtærede Minister. Jeg skal for mit Vedkommende indskrænke mig til paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.